

I stotis. Žmogus nuteisiamas mirti

Stot, teismas eina! Teisiamas žmogus, teismo išvada – kaltas! Kaltas, kad myli, kaltas, kad laikosi tikrųjų vertybių ir už jas kovoja, kaltas, kad nori išlikti žmogumi. Kaltas, nes pasilenkia prie vargšo, kad apkabina verkiantį. XXI amžiaus pasaulis nesitaiko prie silpnesnių. Kaltas, todėl turi būti įvykdyta bausmė – pašalinti! Išimti iš apyvartos, nes neduoda naudos! Pašalinti, kad neliktų!

*Pilotas paklausė: “Ką gi man daryti su Jėzumi, kuris vadinamas Mesiju?”
Jie visi rėkė: “Ant kryžiaus jį!”
Jis bandė klausti: “O ką gi pikta yra padaręs?”
Bet tie dar garsiau šaukė: “Ant kryžiaus jį!”
Tuomet jis paleido jiems Barabą, o Jėzų nuplakdinęs atidavė nukryžiuoti.
(Mt 27, 22-23; 26).*

II stotis. Žmogus paima nešti kryžių

Žmogus prisiima tai, ką jo pašaukimas jam uždėda ant pečių – mokytojas kas rytą eidamas į darbą mąsto apie vaikų ateitį, motina supdama savo kūdikį galvoja, ką reiks ant stalo paduoti iš darbo grįžusiam vyrui, vieniša močiutė paglosto jos vienintelį draugą – katinėlį. Kartais kasdienybė tampa kryžiumi. Kartais kasdienybė sunki. Prisiimti savo kryžių – tai gyventi. Tai kitiems savo gyvenimu teikti prasmę, pačiam tą prasmę bandyti atrasti.

*Valdytojo kareiviai nusivedė Jėzų į jgulos būstinę ir surinko aplink jį visą kuopą. Jie išrengė jį ir apsiautė raudona skraiste. Nupynė vainiką iš erškėčių, uždėjo jam ant galvos, o į dešinę įspraudė nendrę. Paskui tyčiodamiesi klūpčiojo prieš jį ir sakė: “Sveikas, žydu karaliau!”
Spjaudydami į jį, stvėrė iš jo nendrę ir čaižė per galvą. Pasityčioję iš Jėzaus, kareiviai nusiautė skraistę, apvilko jo paties drabužiais ir išsivedė nukryžiuoti
(Mt 27, 27-31).*

III stotis. Žmogus parpuola po kryžiumi

**Šiandien nusivyliau savimi ir kitais. Neatlaikiau. Užtrenkiau durimis ir išėjau iš namų. Įsiskaudinau. Nežinau, ar tokio gyvenimo tikėjaus...
Laikraštyje vakar perskaičiau, kad motina nužudė savo vaiką. Jos vyras nuolat girtuokliauja, ją muša. Palūžo žmogus.
Va, ir vėl iš matematikos gavau dvejetą. Žinau, kad mama pyks... Rytoj pabėgsiu iš pamokos...**

*Jis mūsų negalias prisiėmė, mūsų skausmus sau užsikrovė.
O mes laikėme jį raupsuotu - Dievo nubaustu ir nuvargintu.
Bet jis buvo sužalotas dėl mūsų nusizengimų,
ant jo krito kirčiai dėl mūsų kalčių.
Bausmė ant jo krito mūsų išganymui,
jo žaizdomis mes buvome išgydyti.
Visi mes lyg avys pakrikome, kiekvienas eidamas savuoju keliu,
o Viešpats uždėjo ant jo kaltę mūsų visų (Iz 53, 4-6).*

IV stotis. Žmogus susitinka savo Motiną

**Motina ir Sūnus. Ne lūpos sako žodžius. Jos atmintyje Jo verksmas, šypsnyš, pirmas žingsnis ir žodis. Dar ir dabar ji atsimena, koks išsipustęs jis ėjo į pirmą pasimatymą, kaip išgyveno pirmąją meilę, koks susijaudinęs laikė baigiamuosius egzaminus. Sūnus ir Motina. Motina ir Sūnus. Širdis iš širdies.
Per retai tave aplankau, Mama. Užsiėmęs būnu, tau nepaskambinu. Atleisk, jei įskaudinau. Neišdrįstu tau pasakyti kaip labai tave myliu. Ačiū, kad esi, mama.**

*Jo motina laikė visus įvykius savo širdyje (Lk 2, 34 - 35; 51).
Taip kalbėjo Viešpats: "Nustok aimanavusi, nusišluostyk ašaras, nes yra atpildas už tavo vargą" (Jer 31, 16).*

V stotis. Žmogus padeda Žmogui nešti kryžių

**Žmogus kelyje susitinka kitą žmogų. Pasikalba, pasidalina savo gyvenimėliu, pasidžiaugia, pasibėdavoja. Atrodo ir lengviau gyventi. Ne vienas esi... Gyvenimas šviesesnis tampa.
Ačiū bičiuli, kad padėjai nešti kasdienybės našta.**

Jėzus kalbėjo savo mokiniams: "Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, tepasiima savo kryžių ir teseka manimi" (Mt 16, 24).

VI stotis. Veronika nušluosto Žmogui veidą

Moteris susitinka Žmogų, kuris pavargo. Prakaitas srūva nuo jo veido. Mažytis gailingumo gestas, tačiau tai keičia istoriją. Ligoninėje gulėdamas sulaukdavau malonios seselės. Ji rūpinosi manim. Nusišypsodavo. To užtekdavo, kad skausmas sumažėtų.

Nebuvo jame nei patrauklumo, nei grožio: matėme mes jį, bet nepamėgome. Buvo paniekintas, nevertas žmogaus vardo, skausmų vyras, apsipratęs su negalia, - toks, prieš kurį žmonės užsidengia veidą (Iz 53, 2-3).

*Apie tave širdis man byloja: "Tu jo veido ieškoki".
Tavo, Viešpatie, veido aš ieškau. Nuo manęs savo veido neslėpki (Ps 27, 8-9).*

VII stotis. Žmogus parpuola antrą kartą

Narkomanas pasakojo, kad po kelių dienų vėl „atkrito“. Draugai jį palaiko. Sako, „nepasiduok, kovok“. Gerai, kad yra kažkas, kas tavim tiki. Antrą kartą parkritus, žaizda dar neužgijus... Skauda labiau.

*Aš esu žmogus, matęs skausmą po Dievo pykčio lazda.
Jis varė mane giliau ir giliau į tamsybes be jokios šviesos...
Jis aptvėrė mano kelius tašytais akmenimis, iškraipė mano takus.
Jis nubrūžino mano dantis žvyru, privertė mane gūžtis pelenuose (Raud 3, 1-2; 9; 16).
Turime ne tokį vyriausiąjį kunigą, kuris negalėtų
atjausti mūsų silpnybių, bet, kaip ir mes, visaip bandytą, tačiau
nenusidėjusį (Žyd 4, 15).*

VIII stotis. Žmogus ramina verkiančias moteris

Žmogus ėjo keliu. Nepažįstamos moterys gailėjo Jo, nes Jis buvo nekaltas. Kiti Jo nesuprato, nes Jis elgėsi kitaip, nei žmonės norėjo, kad elgtųsi. Jis nevogė, neapkalbinėjo, nekeršijo. Jis mylėjo. Jo gyvenimas buvo mylėti. Tačiau žmonės Jį pasmerkė ir Jis turėjo išeiti. Moterys verkė, nes Jis nešė džiaugsmą, nes buvo su tais, kurie kentėjo ir vargo. Buvo žmonės, kurie to nesuprato. Žmogus buvo jiems svetimas. „Nesavas“ – sakė jie. Neverkite, nenustokite vilties... Mylėdami auginkite savo vaikus ir perduokite jiems meilę. Neverkite, užteks.

*Šaukis širdimi Viešpaties, dejuok, Siono dukra! Liek ašaras upeliais... pakelk į jį rankas dėl gyvasties savo vaikų, mirštančių iš bado kiekvienos gatvės kampe (Raud 2,18; 19).
Jį lydėjo didelis būrys liaudies ir daug moterų, kurios verkė jo ir aimanavo. Atsigręžęs į jas, Jėzus prabilo: “Jeruzalės dukros! Verkite ne manęs, bet verčiau savęs ir savo vaikų! Ateis dienos, kai sakys: ‘Laimingos nevaisingosios! Laimingos negimdžiusios ir nežindžiusios!’ Jeigu šitaip daro žaliai medžiui, tai kas gi laukia sausuolio?” (Lk 23, 27-29; 31).*

IX stotis. Žmogus parpuola trečią kartą

**„Jis nevykėlis! Ir vėl suklupo? Trečią kartą? Nieko gero iš Jo... Nesugebi nieko!
Kam Jis toks reikalingas?! Dink iš čia, jei nesugebi būti stiprus!”.**
**Žmonės, padėkite! Savo meile ir gerumu, jūs galite padėti man pakilti iš tos
duobės, kurioje esu. Tik nenusisukite. Aš esu žmogus. Man reikia žmonių.
Žmogus tarp žmonių...**

*Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate
prislėgti: aš jus atgaivinsiu! Imkite ant savo pečių mano jungą
ir mokykitės iš manęs, nes aš romus ir nuolankios širdies
(Mt 11,28-29).*

X stotis. Žmogui nuplėšia drabužius

**Pakelyje stovėjo prostitutė. Jos niekam nebuvo gaila. Jos niekas nemylėjo, tik
geidė. Jai siūlė pinigus, ji juos ėmė...
Nežinau kas atsitiko mano gyvenime, tačiau jau du metai, kaip esu gatvėje.
Tačiau aš vis dar žmogus. Aš turiu širdį, tik ji aprenpta storais rūbais,
apdangstyta gėdos apdangalais, apmuturiuota, nes ne kartą buvo pažeminta.
Žmogų kartais apkaltina. Neteisėtai. Nuplėšia jo garbę. Nori nuplėšti vertę. Meta
dėl jo sąžinės burtą. Kai kurie perka žmogų – ant vienos lėkštutės pastato žmogų
ir pinigus. Žmogus – pinigai, pinigai – žmogus.**

*Kareiviai, nukryžiuo Jėzų, pasiėmė jo drabužius ir
padalijo juos į keturias dalis: kiekvienam kareiviui po dalį;
pasiėmė ir tuniką. Ji buvo be siūlės, nuo viršaus iki apačios
ištisai megzta. Todėl jie tarėsi: “Neplėšykime jos, bet verčiau
meskime burtą, kam ji teks”. Taip išsipildė Raštas: “Jie
drabužius mano dalijas, meta dėl mano apdaro burtą” (Jn 19, 23 -24).*

XI stotis. Žmogų kala prie kryžiaus

Prikalkite stipriau, kad nenuliptų! Rankas, kojas... Jis kalbėjo keistus dalykus. Žmogus Keistuolis. Prikalkite, kad daugiau nedrumstų ramybės! Jis ne toks, kokio mums reikia. Nepatogus. Kampuotas. Ištempkime jį, kad pasidarytų toks, kokio mes norime!

Meilė prikalta prie medžio. Meilė nebejuda. Vienas žmogus pasidalino savo gyvenimo istorija. Ji sukrėtė mano vidų. Kiek žinau, tas žmogus buvo nuteistas. Jį nuteisė, nes jo kiti nesuprato.

Prikalę prie kryžiaus... ten pat susėdę sergėjo jį. Viršum galvos jie prisegė užrašytą jo kaltinimą: "Šitas yra Jėzus, žydų karalius". Kartu su juo buvo nukryžiuoti du plėšikai: vienas iš dešinės, kitas iš kairės. Einantys pro šalį užgauliojo Jėzų, kraipydami galvas ir sakydami: "... Jei esi Dievo Sūnus, nuženk nuo kryžiaus!" Taip pat tyčiojosi aukštieji kunigai su Rašto aiškintojais ir seniūnais, kalbėdami: "Kitus išgelbėdavo, o pats negali išsigelbėti. Jeigu jis Izraelio karalius, tenužengia dabar nuo kryžiaus, ir mes juo tikėsime" (Mt 27, 35-42).

XII stotis. Žmogus miršta ant kryžiaus

Amžiną atilsį duok mirusiems, Viešpatie... Tiems, už kuriuos niekas nesimeldžia... Tiems, kurie mylėjo... Tiems, kurie atidavė savo gyvybę, kad kiti turėtų gyvenimą...

Nuo šeštos iki devintos valandos buvo sutemę visame krašte. O apie devintą valandą Jėzus garsiai sušuko: "Elí, Elí, lemá sabachtani?", tai reiškia: "Mano Dieve, Mano Dieve, kodėl mane apleidai?!"... Jėzus, dar kartą sušukęs skardžiu balsu,

CD Tikybos mokytojų gerosios patirties sklaida 2013

© Kauno arkivyskupijos katechetikos centras

Paruošė tikybos mokytoja metodininkė Inga Petrikonienė

atidavė dvasią (Mt 27, 45-46; 50).

XIII stotis. Žmogų nuima nuo kryžiaus

Žmogus jau miręs. Atrodo – viskas, baigta, pabaiga. Belieka tuštuma. Atsiminimai nemiršta. Žmogus gyvas savo žodžiuose, darbuose, jį pažinusiuose žmonėse.

Laikau savo Sūnų ant rankų. Kaip laikiau jam gimus. Šiandien jis gimė Dangui. Motina ir Sūnus vėl kalbasi. Ne lūpomis... ne žodžiais...

Tenai buvo daug moterų, kurios žiūrėjo iš tolo. Jos buvo atlydėjusios Jėzų iš Galilėjos, jam patarnaudamos... Vakarui atėjus, atvyko vienas turtingas žmogus iš Arimatėjos, vardu Juozapas, kuris irgi buvo Jėzaus mokinys. Jis nuėjo pas Pilotą ir paprašė Jėzaus kūno. Pilotas įsakė jį atiduoti (Mt 27, 55; 57-58).

XIV stotis. Žmogų laidoja

Pastatė jam antkapį iš kieto akmens. Apklojo žiedais. Po kelių dienų...

Juozapas pasiėmė kūną, įvyniojo į tyrą drobulę ir paguldė savo naujame kapo rūsyje, kurį buvo išsikaldinęs uoloje. Paskui jis užritino didelį akmenį ant rūsio angos ir nuėjo. Ten dar buvo Marija Magdaliėtė ir kita Marija, kurios sėdėjo priešais kapą (Mt 27, 59-61).

XV stotis. Žmogus prisikelia

Žmogus žmogui pažadėjo, jei juo tikės, jis nemirsias. Ačiū Žmogui, už meilę Žmogui. Bažnyčioje švenčiau Velykas. Gera, kai tau pasako, jog mirtis neturi galios – jauties stiprus sunkumuose. Nelabai ką žinau apie Kristų, bet girdėjau, kad Jis buvo Žmogus. Ir Dievas. Gera turėti tokį Dievą, kuris pažįsta mano gyvenimą. Aleliuja!

Po šabo, auštant pirmajai savaitės dienai, Marija Magdalena ir kita Marija ėjo aplankyti kapo. Staiga smarkiai sudrebėjo žemė. Viešpaties angelas nužengė iš dangaus, nurito šalin akmenį ir atsisėdo ant jo. Jo išvaizda buvo it žaibo, o drabužiai balti kaip sniegas. Išsigandę jo, sargybiniai sudrebėjo ir pastiro lyg negyvi. O angelas tarė moterims: „Jūs nebijokite! Aš žinau, kad ieškote Jėzaus, kuris buvo nukryžiuotas. Jo čia nebėra, jis prisikėlė, kaip buvo sakęs. Jeikite, apžiūrėkite vietą, kur jo gulėta. (Mt 28, 1-6).